

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. B. Q.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2014, č. j. 4476/DS/2014, JID: 140357/2014/KUUK/Píš, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2018, č. j. 42 A 1/2015 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla výrokem I. zrušena rozhodnutí stěžovatele i Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly, ze dne 17. 7. 2014, č. j. MM/OK/PD/32919/14/R (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení.

[2] Zrušeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 28. 4. 2014 v 15:02 hod na rychlostní silnici R-63, ve směru jízdy do SRN, řídil motorové vozidlo tovární značky VW Transporter, RZ X, kde překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou dopravním značením, neboť v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 60 km/hod, mu byla měřícím zařízením naměřena rychlost 102 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod mu tedy byla naměřena minimální rychlost jízdy 98 km/hod. Uvedeného přestupku se dopustil dvakrát během dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, porušil tedy § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 3 měsíců a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Předmětem sporu je otázka, zda bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně konkrétním způsobem vymezeno místo spáchání přestupku.

[4] Místo skutku bylo ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí popsáno jako „*na rychlostní silnici R-63, ve směru jízdy do SRN*“.

[5] Krajský soud konstatoval, že srovnatelným vymezením se NSS zabýval již dříve (např. v rozsudcích ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, či ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56). V posledně jmenovaném rozhodnutí z pohledu dostatečné určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí neobstálo určení: „*na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek*“, neboť neumožňovalo přesně zjistit, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít. Obdobně rozhodl NSS i v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, kde bylo místo skutku vymezeno takto: „*na ulici Vídeňská v Pohořelicích*“. Jednalo se o delší komunikaci a vymezení místa bylo značně široké. Bez potřebných skutkových zjištění proto nešlo vyloučit, že na komunikaci Vídeňská v Pohořelicích byla různá dopravní regulace nejvyšší povolené rychlosti. Oproti tomu ve věci řešené v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, NSS považoval za dostatečné vymezení místa „*u obce Panenský Týnec na silnici I/7*“. Zde se však situace lišila v tom, že správní orgán postavil na jisto, že v úseku měření rychlosti byla stanovena jednotná regulace povolené rychlosti účastníků silničního provozu.

[6] Silnice I/63 (v době spáchání přestupku označovaná jako R-63) patřila do 31. 12. 2015 mezi tzv. rychlostní silnice. Od 1. 1. 2016 se z ní stala silnice pro motorová vozidla. Zákon o silničním provozu ve znění účinném do 30. 12. 2015 v § 18 odst. 3 stanovil, že *řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/hod.*“ Z uvedeného je zřejmé, že obecná nejvyšší dovolená rychlost na dané komunikaci v rozhodném období činila 130 km/hod. Pakliže byl žalobce obviněn z překročení této rychlosti, požadavky na specifikaci místa skutku by v souladu s rozsudkem NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, byly nepochybně nižší. Za situace, kdy však správní orgán prvního stupně presumoval, že k překročení rychlosti na silnici I/63 mělo dojít v místě, kde je svislou dopravní značkou omezena maximální dovolená rychlost na 60 km/hod, bylo třeba místo skutku konkretizovat podrobně. To

však prvostupňový orgán neučinil a ve výroku svého rozhodnutí pojal tento údaj značně široce.

[7] S ohledem na požadavky stanovené judikaturou NSS na výrokovou část rozhodnutí, zejména s ohledem na vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu či vyloučení překážky věci rozhodnuté, ale i zajištění řádného práva na obhajobu, proto krajský soud konstatoval, že pojetí místa skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo zcela nedostatečné, neboť z něj nebylo patrné, v jaké části komunikace, která dle údajů Ředitelství silnic a dálnic měří přibližně 7 km, k jeho spáchání mělo dojít.

[8] Pro úplnost krajský soud dodal, že je to výroková část, která jako jediná může zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení, proto nestačí, bylo-li místo skutku přesněji konkretizováno pouze v listinném výstupu ze silničního rychloměru obsahující přesné souřadnice GPS či prostřednictvím uvedení kilometru komunikace v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pakliže správní orgány místo skutku nekonkretizovaly přímo ve výrocích svých rozhodnutí, založily svým jednáním zásadní vadu řízení, neboť způsobily, že místo skutku bylo zaměnitelné s jiným.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Nesouhlasí se závěrem vysloveným krajským soudem. Místo vymezení skutku považuje za dostatečné, neboť nebylo ve výroku vymezeno pouze jako „*na rychlostní silnici R-63, ve směru jízdy do SRN*“, ale místo bylo dále upřesněno, a to slovy „*v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 60 km/hod.*“

[11] Navrhuje zrušit rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[12] Žalobce ve vyjádření citoval několik rozsudků NSS a uvedl, že v posuzované věci byl spor o tom, zda v místě, kde došlo k údajnému přestupku, vskutku platilo dopravní značení omezující nejvyšší povolenou rychlost na 60 km/hod, a proto soud uznal žalobní námitku spočívající v nedostatečné konkretizaci místa přestupku. Následné tvrzení stěžovatele, že k přestupku došlo „*v úseku, kde byla rychlost omezena na 60 km/hod*“ nijak nemůže přispět k přezkoumatelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, tj. zda k posuzovanému jednání došlo v úseku, kde je rychlost omezena na 60 km/hod. Tím spíše za situace, kdy obecně právní předpis stanoví, že na dálnici je dovoleno jet rychlostí 130 km/hod, a je-li v nějakém úseku povoleno jet rychlostí pouze 60 km/hod, jde o výjimku z obecného pravidla. Z těchto důvodů navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněného důvodu, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout

z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc, musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též *popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[15] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že na výrok rozhodnutí o přestupku jsou kladeny vysoké formální požadavky. Již v minulosti dovodil, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65 či ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28).

[16] Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, srov. také rozsudky NSS ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012 - 43, nebo ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39).

[17] V nyní posuzované věci bylo místo spáchání přestupku specifikováno takto: *na rychlostní silnici R-63, ve směru jízdy do SRN, kde je nejvyšší dovolená rychlost 60 km/hod.*

[18] Silnice R-63 není krátká (měří přibližně 7 km) a v rozhodném období patřila mezi rychlostní silnice, kde byla pro vozidla nepřevyšující 3 500 kg stanovena maximální povolená rychlost 130 km/hod (§ 18 odst. 5 zákona o silničním provozu). Mělo-li ke spáchání přestupku (naměřená rychlost 98 km/hod po odečtení odchylky) dojít v části silnice, kde byla maximální povolená rychlost omezena svislou dopravní značkou na 60 km/hod, bylo třeba ve výroku dané místo specifikovat přesněji, nejen odkazem na číslo silnice a směr jízdy, a to např. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomocí souřadnic GPS.

[19] Na daném závěru nemůže nic změnit ani námitka stěžovatele, že krajský soud v odůvodnění rozsudku nevzal v potaz další upřesnění místa spáchání přestupku, konkrétně vymezení: „*v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 60 km/hod.*“ Je pravda, že krajský soud v rozsudku při popisu místa spáchání přestupku uváděl v kurzívě pouze číslo

silnice a směr jízdy žalobce, nikoli však nejvyšší povolenou rychlost v daném místě. Z odůvodnění napadeného rozsudku je však zřejmé, že krajský soud vzal rychlost uvedenou ve výroku prvostupňového rozhodnutí do úvahy (viz č. l. 4 napadeného rozsudku) a také na ni postavil část odůvodnění.

[20] NSS přisvědčuje názoru krajského soudu, že z celkového vymezení místa spáchání přestupku není seznatelné, kde přesně mělo k přestupkovému jednání dojít. Značně široké vymezení místa spáchání přestupku ve výroku nevyhovuje smyslu vymezení skutku konstatovaného v bodu [15] tohoto rozsudku.

[21] Jak již bylo uvedeno v napadeném rozsudku, konkretizace místa spáchání přestupku musí být obsažena již ve výrokové části a nikoli až v odůvodnění rozhodnutí, jak tomu bylo v tomto případě (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56), a proto nebyly naplněny požadavky na konkretizaci místa spáchání přestupku.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[23] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[24] Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli. Žalobce učinil jedno písemné podání ve věci samé, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], za něj mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. K mimosmluvní odměně mu soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celková částka odměny za zastupování tak činí 3 400 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o příslušnou sazbu DPH ve výši 714 Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu